

TÁRSASÁGI HÍREK

PÉCZELY LÁSZLÓ 1906–1980

Hosszú és eredményes tanári, valamint tudósi életpálya után, nyugállományban érte a halál. Élete – külső eseményeiben – talán nem volt jobban zaklatott, mint amennyire ebben a században bárkié. Hiszen az Eötvös Kollégiumban, majd Bécsben járhatott egyetemre, ami után a pálya íve egyre csak felfelé haladt. Két városban is beépítette középiskolai tanárként a lakosok tekintélyes részébe az irodalom szeretetét és értését: Keszthelyen, de különösen Dombóváron. Innen a Pécsi Tanárképző Főiskolára vezetett útja, ahol tanítványainak köre az egész Dunántúlra szélesedett, s amely országrészben – tanítványainak közvetítésével – az ő tudása is elterjedt igen sok faluban, községben, városban. Így épült be az általa oly nagyon szeretett tájnak az életébe.

Ahhoz, hogy olyannyira sugárzó tanárrá válhatott, tudományos munkássága is alapvetően hozzájárult. Ma már minden szakmabéli tudja, milyen nagy szerepe volt a funkcionális verstan hazai kidolgozásában és elterjesztésében. S ehhez kellett a nagy erő, a sok benső energia, és a feszültségek feldolgozása – élete hát mégsem lehetett olyan síma, miként csak a vele történetek mutathatják. Mindehhez hozzásegítette a zene, a zene szeretete; a tudósi munkáját éppúgy befolyásolta, mint életvitelét. Igen sokáig aktív tagja volt a pécsi énekkaroknak. Amint tudósi hírneve emelkedett, egyre több társadalmi funkciót is betöltött: a Pécsi Akadémiai Bizottság Társadalomtudományi Szakbizottságának volt az elnöke; több évig a TMB Irodalomtudományi Szakbizottságának a tagja. Mindenütt igen hasznos munkát végzett; mindenki szerette, tisztelte. Ritka ember volt: talán nem is volt ellensége.

Emberi és tanári hatása sokáig lesz érezhető, tudósi munkájának eredményei pedig még tovább. Nem élt hiába, szívesen és jóérzéssel őrizzük emlékét.

BÉCSY TAMÁS